

РЕШЕНИЕ

№ 9163

гр. С, 01.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 118 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА

при участието на секретаря ДТ

като разгледа докладваното от ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА Гражданско дело № 20211110172113 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по обективно кумулативно съединени осъдителни искиове с правно основание чл. 411 КЗ във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД от ЗАД „АБ“, ЕИК ***, представлявано от АБА, ПДП, ЙК, ВВА и ЕН, със съдебен адрес в гр. С, ж.к. „М 3“, бл. 303А, ет. 5, ап. 21 против „ДЗИ – ОЗ“ ЕАД, ЕИК ***, представлявано от КХЧ, БАВ, ЕЙБ и ИДГ, с адрес: гр. С, бул. „В“ №89Б за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 763,32 лв., представляващи регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско на МПС“ по щета № 0300/17/777/508132 за вреди на лек автомобил „ША“, рег. № Р 1218 АР, причинени при ПТП от 07.11.2017 г. по вина на водач на л.а. със сключена при ответника застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 16.12.2021 г. до окончателното плащане, както и сумата от 290 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 21.03.2018 г. до 15.12.2021 г.

Ищецът твърди, че на 07.11.2017 г. на път I-5, км 23, в община И, област Р, настъпило ПТП по вина на водача на л.а. „ФП“, рег. № Р 2567 РК – С. М. М., който при предприемане на изпреварване на л.а. „ША“, рег. № Р 1218 АР не се убедил, че има свободен път на разстояние, достатъчно за изпреварване и че може да заеме място в пътната лента пред изпреварваното МПС, като при прибирането в своята лента за движение ударил изпреварвания л.а. „ША“, рег. № Р 1218 АР, застрахован по имуществена застраховка „Каско“, полица № 17-0300/170/5000392, при ищеца и му причинил щети. Сочи, че за процесното ПТП бил съставен Протокол за ПТП № 1587361/07.11.2017 г. от служители на

РДВР – Р, РПУ – ДМ. Поддържа, че към датата на ПТП по отношение на управлението от виновния водач л.а. „ФП“, рег. № Р 2567 РК е била налице валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с ответника. Посочва, че във връзка с причинените от произшествието имуществени вреди при ищеца била образувана щета № 0300/17/777/508132, бил извършен оглед на застрахования автомобил и опис на щетите, след което последните били отстранени в автомобилен сервиз, като стойността на ремонта била 763,32 лв. Твърди, че сумата е изплатена по банков път с преводно нареждане от 04.01.2018 г. Поддържа, че е предявил регресната си претенция с покана до ответника с вх. № 310-03-1204/20.03.2018 г., но плащане не последвало. Моли за уважаване на исквете и присъждане на сторените в хода на настоящото производство съдебни разноски.

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от ответника, с който предявените искове се оспорват както по основание, така и по размер. Оспорва дължимостта на сумите, предявени с исковата молба, като твърди, че отказът му за извършване на плащане по регресната претенция е основателен. Твърди, че изплатеното от страна на ищеца застрахователно обезщетение е без основание, доколкото приема, че липсват данни за внасяне на застрахователната премия по имуществената застраховка „Каско“ от застрахованото лице, поради което последната не била породила своето правно действие. Счита, че ищецът е платил обезщетение по непокрит от застрахователната полица застрахователен риск, тъй като не се установява от участниците в процесното ПТП да са взети проби за наличие на алкохолно съдържание в кръвта. Оспорва наличието на застрахователно събитие, а именно, че процесното ПТП е предизвикано по вина на застрахован при ответника водач. Оспорва посочения в исковата молба механизъм на ПТП. Твърди наличие на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на л.а. „ША“, рег. № Р 1218 АР. Оспорва наличието на причинно-следствена връзка между реализираното ПТП и причинените вреди. Твърди, че изплатеното от ищеца застрахователно обезщетение не кореспондира с последните по вид и степен и надвишава действителната им стойност към деня на настъпване на събитието. Счита, че не е бил поставян в забава, поради което не дължи заплащане на обезщетение за забава. Моли за отхвърляне на исквете.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства, направените от страните твърдения и възражения и приложимите нормативни разпоредби достига до следните фактически и правни изводи:

Разпоредбата на чл. 411 КЗ регламентира правото на застрахователя, изплатил застрахователно обезщетение по имуществена застраховка, да встъпи в правата на застрахования срещу застрахователя на деликвентна по застраховка „Гражданска отговорност“, до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне.

Основателността на предявения иск с правно основание чл. 411 КЗ е предпоставена от установяване кумулативното наличие на всички елементи от правопораждащия фактически състав, а именно: 1/ наличие на валиден договор за имуществено застраховане, сключен между ищеца като застраховател и собственика на увредения в резултат на ПТП автомобил, 2/ заплащане на застрахователното обезщетение от ищеца - застраховател на застрахования

в изпълнение на сключения между тях договор, 3/ виновно противоправно деяние на водач на МПС, от което в причИ. връзка са настъпили конкретни щети по застрахованото при ищеца МПС, 4/ наличие на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между деликвента и ответника.

Безспорно е между страните и като такава е отделено с доклада обстоятелството, че на 07.11.2017 г. е настъпило събитие – ПТП, за което е заведена щета № 0300/17/777/508132 при ищеца. Не се спори и че ищецът е изплатил застрахователно обезщетение за отстраняване на щети по л.а. „ША“, рег. № Р 1218 АР в размер на 763,32 лева. Не е предмет на спор между страните и обстоятелството, че към датата на настъпване на процесното ПТП – 07.11.2017 г., е бил валиден и договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ по отношение отговорността на водача на МПС „ФП“, рег. № Р 2567 РК, сключен между ответника като застраховател и собственикът на лекия автомобил (съгласно постъпила молба от ответника с вх. № от 05.10.2022 г.).

Спорни между страните са наличието на валиден договор за имуществено застраховане, сключен между ищеца като застраховател и собственика на увредения в резултат на ПТП автомобил, дали изплатеното от ищеца обезщетение е във връзка със застрахователно събитие, което има характер на покрит риск, реализиране на твърдяното от ищеца ПТП по вина на водач на л.а. „ФП“, рег. № Р 2567 РК и настъпването в причИ. връзка с това ПТП на вреди в претендирания размер, както и дали е налице поведение от страна на водача на увредения л.а., което да се характеризира като съпричиняване на вредоносния резултат.

По делото ищецът твърди да е застраховател по имуществена застраховка, сключена с Н Д. Н за л.а. „ША“, рег. № Р 1218 АР, валидна в периода от 20.05.2017 г. до 19.05.2018 г. Съществуването на застрахователното правоотношение е изрично оспорено от ответника, тъй като последният счита, че не се установява заплащането на дължимата застрахователна премия от застрахованото лице на ищеца. С исковата молба е представена застрахователна полица № 17-0300/170/5000392 от 15.05.2017 г. по отношение на л.а. „ША“, рег. № Р 1218 АР, собственост на Н Д. Н, от която се установява, че определената застрахователна премия в размер от 504,94 лв. е следвало да бъде платена еднократно в срок до 15.05.2017 г. – датата, на която е издадена и представената застрахователна полица, с положени подписи за ищеца, застрахователния брокер и застрахованото лице, които не са оспорени от страните. За установяване на действителното плащане в пълен размер на определената застрахователна премия от застрахованото лице по делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза, според заключението на вещото лице по която застрахователната премия по застрахователна полица № 17-0300/170/5000392 от 15.05.2017 г. с период на действие от 20.05.2017 г. до 19.05.2018 г. за имуществена застраховка „Пълно каско“ за л.а. „ША“, рег. № Р 1218 АР в размер на 495,04 лв. и данък в размер на 9,90 лв. е платена изцяло на една вноска от Н Д. Н на 16.05.2017 г. чрез застрахователен брокер „АБ“ ООД. С оглед последното и доколкото съдът кредитира приетото без възражения от страните заключение на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза като обективно, пълно и компетентно изготвено, възражението на ответника за липса на застрахователно

правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и собственика на увредения л.а. се явява неоснователно.

Представен е Протокол за ПТП № 1587361/07.11.2017 г., съставен от мл. автоконтрольор при РУ – ДМ, РДВР – Р, от който се установява, че около 07,50 часа на 07.11.2017 г. на път I-5 км 23, на територията на Община И, при намалена видимост от гъста мъгла водачът на л.а. „ФП“, рег. № Р 2567 РК предприема изпреварване без да извърши преценка за липсата на видимост както и за наличието на достатъчно разстояние, което да му позволи да заеме пътната лента пред изпреварвания л.а. „ША“, рег. № Р 1218 АР, като с оглед появата на товарен автомобил в лентата за насрещно движение спрямо посоката на двете процесни МПС, предприема действия с цел прибиране в своята пътна лента, при което не е успял да предотврати реализирането на удар с предната част на автомобила с л.а. „ША“, рег. № Р 1218 АР. В протокола съставителят е констатирал увреждане на преден ляв калник, предна лява врата и задна лява врата на л.а. „ША“, рег. № Р 1218 АР. В обяснение към протокола, приобщено по делото като част от административно-наказателната преписка, образувана във връзка със съставения Протокол за ПТП № 1587361/07.11.2017 г., представена от ОД на МВР – Р, РУ – ДМ, водачът на л.а. „ФП“, рег. № Р 2567 РК – С. М. М. посочва, че при голяма мъгла и видимост до 50 м, предприел изпреварване, но в лентата за насрещно движение се появил голям камион, при което движейки се с 60 км/ч ускорил с цел да се прибере обратно в своята лента, където се намирал увреденият автомобил, чийто водач управлявал същия близо до осевата линия, разделяща двете ленти за движение, при което било реализирано процесното ПТП.

Видно от АНП с наказателно постановление № 17-4569-000650/13.12.2017 г. на С. М. М. е наложена глоба в размер на 200 лв. на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, предл. 6 от ЗДвП за това, че на 07.11.2017 г. около 07,50 часа в Община И на път I-5, 23 км в посока гр. Р, като водач на л.а. „ФП“, рег. № Р 2567 РК предприема изпреварване без да се убеди, че има видимост, свободен път на разстояние, достатъчно за изпреварване, така че да може да заеме място в пътната лента пред изпреварваното МПС без да го принуждава да намали скоростта си или да изменя посоката на движение и след поява на МПС в лентата за насрещно движение, се принудил да блъсне с предната си дясна част изпреварваното МПС „ША“, рег. № Р 1218 АР отпред в ляво, като с действията си причинил ПТП с материални щети и по двете участващи в произшествието МПС, с които свои действия виновно нарушил чл. 42, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Във връзка с процесното ПТП на водача на л.а. „ФП“, рег. № Р 2567 РК – С. М. М., е било издадено и второ наказателно постановление № 17-4569-000651/13.12.2017 г., с което му е наложена глоба в размер от 50 лв. и наказание лишаване от право да управлява МПС за 1 месец на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, за това, че при наличие на разногласия относно обстоятелствата за ПТП го напуска, не уведомява службата за контрол, както и не изпълнява указанията □, с което виновно нарушил чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. Двете наказателни постановления са връчени на виновното лице на 08.02.2018 г., като не се установява същите да са били обжалвани по предвидения за това в закона ред.

С уведомление - декларация по застраховка „Каско на МПС“ ищецът е уведомен от Д.

Д. Н - П, че на 07.11.2017 г. по пътя между гр. Б и гр. Р били причинени вреди на МПС „ША“, рег. № Р 1218 АР.

Според заключението на вещото лице по допуснатата САТЕ от техническа гледна точка причината за настъпване на ПТП се дължи на субективните действия на водача на л.а. „ФП“, рег. № Р 2567 РК, който е предприел изпреварване без да се убеди, че има видимост и свободен път на достатъчна дистанция, за да завърши маневрата като се върне обратно в собствената лента за движение без да принуждава останалите участници в движението да променят посоката или скоростта си на движение. В заключението се посочва, че по МПС „ША“, рег. № Р 1218 АР са настъпили вреди, които са в причинно-следствена връзка с механизма на ПТП, настъпило на 07.11.2017 г. и разходите за възстановяването им са в размер на 768,34 лв. От показанията на свидетелката Д. Д. Н – П, водач на увреденото МПС „ША“, рег. № Р 1218 АР към момента на настъпване на процесното ПТП, се установява, че при управление на автомобила в условията на мъгла в светлата част на денонощието в община И по двулентов път в посока гр. Р, изведнъж нещо ожулило колата от лявата страна. Установила, че това е изпреварващият я автомобил „ФП“, бял на цвят, като в същото време в съседната лента за обратна посока на движение приближавал камион. От показанията се установява, че управляваният от нея автомобил бил ударен в предната си лява част. Сочи, че след удара, водачът на изпреварващото я МПС продължил да се движи по пътя без да спре. Свидетелката твърди, че незабавно преустановила движението на управлявания от нея автомобил, за да огледа щетите, след което продължила по пътя и след около 2 км видяла, че и другият участник в ПТП е спрял, попитала какво ще правят, но страните не постигнали съгласие по размера на нанесените вреди, а водачът на л.а. „ФП“, рег. № Р 2567 РК напуснал мястото на срещата. Посочва, че не е имала възможност да предотврати настъпилото ПТП, тъй като не успяла да възприеме изпреварващият я автомобил навреме с оглед бързото му появяване. Свидетелката твърди, че местопроизшествието не е било посетено от органите на МВР, защото другият водач напуснал последното, но след подаване на сигнал за случилото се била установена самоличността на втория участник и двамата със свидетелката били извикани вечерта на същия ден в РУ – ДМ, където бил съставен и процесният протокол за ПТП.

Свидетелят С. М. М. отрича да е участвал в процесното ПТП, както и твърди, че не познава свидетелката П.

Съвкупната преценка на събраните доказателства води до извод, че е установено реализирането на процесното ПТП на 07.11.2017 г. на път I-5 км 23, на територията на Община И, при което МПС „ФП“, рег. № Р 2567 РК, управлявано от С. М. М., е увредило предната лява част на МПС „ША“, рег. № Р 1218 АР. В случая непосредствено възприето от водача на увредения автомобил е неправомерното поведение на водача на МПС „ФП“, рег. № Р 2567 РК, като видно от заявление и обяснение от 07.11.2017 г. /л. 82 и л. 83/ тези обстоятелства са възпроизведени пред длъжностното лице непосредствено след ПТП. От друга страна показанията на свидетеля М. не кореспондират с останалия събран по делото доказателствен материал, с оглед което и предвид обстоятелството, че същият е заинтересован от изхода на делото, съдът не следва да ги кредитира. Още повече, че в

дадените обяснения от 07.11.2017 г. /л.81/ пред органите на МВР самият М. заявява, че е настъпило съприкосновение с увредения автомобил, макар и да възприема различен размер на вредите по МПС „ША“, рег. № Р 1218 АР.

Съгласно разпоредбата на чл. 477, ал. 2 ГПК по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите застраховани са собственикът, ползвателят и държателят на моторното превозно средство, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което извършва фактически действия по управлението или ползването на моторното превозно средство на законно основание, като не е необходимо водачът да притежава изрично писмено пълномощно от лицата по изречение първо за управлението или ползването на моторното превозно средство. Доколкото в случая са налице достатъчно данни, че именно МПС „ФП“, рег. № Р 2567 РК е реализирало съприкосновение с увреденото МПС, както и че именно свидетелят М. е управлявал последното, следва извод че ПТП е причинено именно от него при виновно несъобразяване правилата за движение при управлението на лекия автомобил „ФП“, рег. № Р 2567 РК. Следва да се посочи в допълнение, че липсата на взета проба за наличие на алкохол в кръвта на водачите не освобождава ищеца, в качеството си на застраховател по имуществена застраховка „Каско“, от заплащането на дължимото обезщетение на собственика на увредения л.а. Липсата на изследване за употребен алкохол от водачите не се дължи на отказ от страна на водача на л.а. „ША“, рег. № Р 1218 АР да му бъде взета проба, а предвид характеристиката на процесното ПТП и обстоятелството, че органите на МВР не са посетили местопроезшествието.

В тежест на ответника е да докаже възражението си за съпричиняване, именно че водачът на увреденото МПС с конкретно свое поведение е допринесъл за настъпване на вредите. В случая това възражение съдът намира, че е недоказано.

Съгласно чл. 42, ал. 1, т. 2 ЗДвП водач, който ще предприеме изпреварване, е длъжен след като е подал сигнал, да се убеди, че има видимост, свободен път на разстояние, достатъчно за изпреварване, и че може да заеме място в пътната лента пред изпреварваното пътено превозно средство, без да го принуждава да намалява скоростта или да изменя посоката на движение.

От събраните доказателства се установява, че посочената императивна законова разпоредба е виновно нарушена от свидетеля С. М., управлявал лек автомобил „ФП“, рег. № Р 2567 РК. Не би могло да се приеме, че водачът на увредения автомобил „ША“, рег. № Р 1218 АР е съпричинил с поведението си вредоносния резултат. От събраните доказателства /Протокол за ПТП, свидетелски показания, заключение на САТЕ/ се установява, че водачът на автомобил „ША“, рег. № Р 1218 АР се е движил със съобразена скорост в пътната лента, отговаряща на посоката му на пътуване при затруднена пътна обстановка предвид образуващата се гъста мъгла, като съгласно разпоредбата на чл. 42, ал. 3 ЗДвП водачът на изпреварваното пътено превозно средство е длъжен да не увеличава скоростта и да не пречи на изпреварването по какъвто и да е друг начин. Доколкото не се установява действията на водача на увреденото МПС да са създали пречка за започналото изпреварване от страна на свидетеля М., то обективното поведение на водача на увредения автомобил не е допринесло

за настъпване на противоправния резултат, тъй като с оглед конкретната фактическа обстановка същият е действал правомерно и не е имал възможност да реагира на внезапната поява на лек автомобил „ФП“, рег. № Р 2567 РК успоредно в неговата лента за движение.

Предвид посоченото събраните в настоящото производство доказателства, преценени в тяхната съвкупност, са достатъчни за формиране на извод, че са доказани основанията за възникване в полза на ищеца на регресно вземане срещу ответника на основание чл. 411 КЗ – сключен е договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на моторното превозно средство, за което е налице валидно сключен застрахователен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при ответника, е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение.

С разпоредбата на чл. 411 КЗ изрично е определен обемът и съдържанието на вземането на застрахователя по имуществената застраховка, а именно с оглед суброгационния му характер същото е в рамките на правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка "Гражданска отговорност" и е до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне.

Съгласно разпоредбата на чл. 493, ал. 1, т. 2 КЗ застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите покрива отговорността на застрахования за вредите, причинени на чуждо имущество вследствие използването на моторно превозно средство по време на движение или престой. Застрахователното обезщетение за имуществени вреди на превозни средства, което се дължи от застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ на увредените трети лица, се определя по правилата на чл. 499 КЗ и клаузите на конкретния застрахователен договор. Съгласно разпоредбата на чл. 499, ал.2 КЗ обезщетението не може да надвишава действителната стойност на причинената вреда. При частични вреди на МПС размерът на вредите се изразява в разходите, които е необходимо да бъдат сторени за части и труд, за да се отстранят причинените увреждания на автомобила. С тези разходи се намалява имуществото на застрахования собственик на автомобила, тъй като е необходимо да бъдат сторени, за да се ликвидират последиците от ПТП, а тяхното извършване е в пряка причинна връзка с настъпилото застрахователно събитие. Размерът на тези разходи не следва да се намалява с коефициент за овехтяване, тъй като по този начин би се достигнало до несъответствие на размера на обезщетението и размера на вредата, която е причинена от виновния водач.

От друга страна размерът на застрахователното обезщетение по имуществената застраховка, което се дължи на собственика на увреденото имущество се определя в съответствие с клаузите на договора, следва да бъде равно на размера на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието /чл. 386, ал. 2 КЗ/ и се дължи от застрахователя в границите на уговорената в договора застрахователна сума /чл.386, ал. 1 КЗ/. Обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или

възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т. е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество – чл. 400, ал. 1 КЗ, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка – чл. 400, ал. 2 КЗ.

От изложеното следва, че ответното дружество дължи на ищцовото действителната стойност на увреденото имущество, която е в размер на цената за възстановяване на имуществото от същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, монтаж и други, без прилагане на обезценка, но до размера на изплатеното обезщетение.

В случая съдът кредитира заключението на САТЕ, от което се установява, че обезщетенията от ищеца вреди са резултат от процесното ПТП. Вещото лице компетентно и обосновано е преценило обективните данни по делото и мотивирано е установило наличието на причин. връзка между процесното ПТП и обезщетенията от ищеца вреди. Следва да се възприеме дадената оценка на вредите, възлизаща на 768,34 лева, която съответства на реалната вреда, която увреденият собственик търпи от произшествието. Предвид обстоятелството, че претенцията по главния иск е предявена в по-малък размер от 763,32 лв., ведно с обичайните ликвидационни разноси в размер на 15 лв, с оглед диозитивното начало в процеса претенцията следва да се уважи в предявения размер.

С оглед уважаването на претенцията по чл. 411 КЗ, на ищеца следва да се присъди и законната лихва върху сумата от датата на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

По иска с правно основание чл. 86 ЗЗД

При забава длъжникът дължи обезщетение на кредитора в размер на законната лихва върху неизпълненото задължение от деня на забавата - чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Доказателствената тежест да установи поставянето в забава на ответната страна, в това число и конкретната дата, на която е настъпила забавата, се носи от ищеца. В настоящото производство не е представена нито самата регресна претенция, нито приложенията към нея. Представено от ищеца е писмо от ответника /получено от ищеца на 20.02.2018 г./, с което ответникът отказва да извърши плащане по регресна претенция. Недоказано е какво е съдържанието /както като искане, така и като документи/ на регресната претенция, цитирана от ответника.

С оглед посоченото не е установено отправянето към конкретен момент на искане за изплащане именно на процесното регресното вземане, поради което и недоказано е изпадането на ответника в забава в момент, предхождащ образуване на производството. С оглед изложеното претенцията с правно основание чл. 86 ЗЗД в размер от 290 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 21.03.2018 г. до 15.12.2021 г. следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските:

С оглед изхода на спора ищецът има право на разноси в размер, съответен на уважената част от иска, а именно - в размер 884,11 лева от общо сторени разноси в размер на 1220 лева (100 лева за държавна такса, 720 лева – адвокатско възнаграждение, 180 лева депозит за САТЕ, 180 лева депозит за ССЧЕ и 40 лева депозит за призоваване на свидетел).

Ответникът има право на разноски съразмерно с отхвърлената част от претенцията, а именно - в размер на 111,45 лева от общо 404,80 лева – (364,80 лева възнаграждение за адвокат и 40 лева – депозит за призоваване на свидетел).

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ДЗИ – ОЗ“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С, бул. „В“ №89Б да заплати на ЗАД „АБ“ с ЕИК ***, и адрес в гр. С, ж.к. „М 3“, бл. 303А, ет. 5, ап. 21, на основание чл. 411 КЗ сумата **763,32 лева**, представляваща регресно вземане за изплатено по застраховка „Каско“ обезщетение по щета № 0300/17/777/508132 за вреди на лек автомобил „ША“, рег. № Р 1218 АР от застрахователно събитие - ПТП, настъпило на 07.11.2017 г. на път I-5, км 23, в община И, област Р по вина на водач на МПС „ФП“, рег. № Р 2567 РК със сключена при ответника застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със **законната лихва** от 16.12.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ предявения от ЗАД „АБ“ с ЕИК ***, и адрес в гр. С, ж.к. „М 3“, бл. 303А, ет. 5, ап. 21 срещу „ДЗИ – ОЗ“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С, бул. „В“ №89Б иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за сумата от **290 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 21.03.2018 г. до 15.12.2021 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „ДЗИ – ОЗ“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С, бул. „В“ №89Б да заплати на ЗАД „АБ“ с ЕИК ***, и адрес в гр. С, ж.к. „М 3“, бл. 303А, ет. 5, ап. 21 сумата **884,11 лева** - разноски за производството.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ЗАД ЗАД „АБ“ с ЕИК ***, и адрес в гр. С, ж.к. „М 3“, бл. 303А, ет. 5, ап. 21 да заплати на „ДЗИ – ОЗ“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С, бул. „В“ №89Б сумата **111,45 лева** - разноски за производството.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____